

LEBRIS

We know
books

SILVAN THEODORESCU

**MINUNI DIVINE,
MOAȘTE SACRE ȘI LOCURI
DE PELERINAJ DIN
ȚINUTURILE ROMÂNILOR**

**Docu-drame și mituri istorice,
însoțite de consemnări din presă și din arhivele
bibliotecilor despre o seamă de repere spirituale
din spațiul carpato-danubiano-pontic
și controversele iscate de ele**

MINUNI DIVINE

Nicodim de la Tismana, plutind deasupra Dunării pe rasa călugărească, harul preschimbării fripturii de purcel în păstrăv, mersul pe cărbuni încinși și alte minuni.....	9
De la Sihla la Pecerska din Kiev, povestea Sfintei Teodora din Carpați	24
Minunile Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava	31
Sfântul Vasile și fervoarea isihastă de la Poiana Mărului.....	39
Icoana lăcrimândă a Maicii Domnului de la Mănăstirea Nicula și alte minuni din locurile de închinăciune	49
Schimnicii fantomatici din pădurea nevăzută de topor din Rarău .54	
Smerenia pilduitoare a părintelui Nicanor Lemne și Biserica Turbaților.....	82
Geografie sacră – Țara Luanei, „Poarta lui Dumnezeu“ din Munții Buzăului.....	91

MOAȘTE SACRE

Despre relicvele sfinte care dau sens credinței.....	99
Cele mai faimoase moaște ale lumii creștine. Artefacte veritabile și falsuri uluitoare	104
Câte moaște sunt în România și cât de credibile sunt ele?	113
Puterea vindecătoare a sfințelor moaște	118
Cinstirea moaștelor: credință sau idolatrie?.....	130
Când au putere moaștele. Harta relicvelor sacre din România.....	135
Controversa moaștelor Sfântului Nicolae de la Kilometrul 0 al Bucureștiului.....	152
Moaștele aduse din Siberia.....	155
Relicve de sfinți aflate în lăcașurile de cult românești	158

De la Maglavit la Prislop și retur via Fátima	185
Cazul Petrache Lupu: cum ajunge un cioban oltean analfabet subiectul venerației naționale, apoi e potolit de Securitate	187
<i>Bibliografia miracolelor</i>	202

Nicodim de la Tismana, plutind deasupra Dunării pe rasa călugărească, harul preschimbării fripturii de purcel în păstrăv, mersul pe cărbuni încinși și alte minuni

Sfântul Nicodim de la Tismana (1320, Prilep – 26 decembrie 1406, Tismana) a fost un arhimandrit, care, fără a fi român din naștere, a fost întemeietorul legendar al mănăstirilor Vodița și Tismana din Oltenia și Vișina pe Valea Jiului. Pentru tot ce a făcut pentru ortodoxism și neamul românesc este considerat ocrotitorul Olteniei.

Nicodim și-a primit numele de monah la Mănăstirea Hilandar de la Muntele Athos, unde a ajuns în fruntea obștei. A făcut parte din delegația care în anul 1375 a mediat la Constantinopol ridicarea anatemei asupra Patriarhiei sârbești, misiune îndeplinită cu un succes așa de mare, că a fost numit arhimandrit de către patriarhul Filotei.

Urmându-și chemarea, în anul 1369 a traversat Dunărea înot în dreptul orașului Ursa (azi Orșova) și a întemeiat prima sa mănăstire, Vodița. Totuși, consideră că nu și-a îndeplinit chemarea, ca urmare, continuă căutările și găsește un loc pe care îl consideră ideal, unde în 1377 începe zidirea Mănăstirii Tismana.

Spre sfârșitul vieții s-a retras la Mănăstirea Prislop, unde a caligrafiat un Tetravanghel, considerat cea mai veche carte datată din Țara Românească.

„Numeroase amănunte din viața și activitatea Sfântului Nicodim nu ne sunt cunoscute, dar măreția persoanei lui l-a impus în conștiința și dragostea poporului român, nu numai ca reorganizator al vieții monahale după modelul de la sfântul Munte Athos, ctitor de biserici și mănăstiri, talentat miniaturist, ci și ca *sfânt*, mare făcător de minuni“, scrie prof.

dr. Emilian Popescu în prefața unei lucrări dedicate cucernicului monah medieval din epoca domnitorului valah Mircea cel Bătrân.

Râvna cu care Nicodim s-a apucat, la maturitate, să înalțe lăcașuri de cult și călugărești nu a fost deloc una întâmplătoare, ci una decurgând firesc din experiențele sale de tinerețe. La Muntele Athos, el, mai întâi, își face ucenicia în atelierelor unde se scriau și se traduceau textele de literatură religioasă, însușindu-și limbile greacă și slavonă. Se inițiază în arta de la Muntele Athos, caligrafie, pictură (miniatură), și câteva meșteșuguri (arhitectură, zidărie, tâmplărie, argintărie).

În timp ce era la Muntele Athos, are însă o viziune divină în care i se cerea să construiască o mănăstire lângă o cădere de apă. Ca urmare, se întoarce în Serbia, unde, după legendă, întemeiază mănăstirile Manastirica (Mănăstirița), la granița dintre Macedonia și Kosovo, și Vratna, din Negotinul covârșitor românesc ca populație. Tot lui i se atribuie și clădirea unei biserici la Șaina, ținutul Cladova, de pe Valea Timocului, regiune cu sate aproape exclusiv românești până în zilele noastre. Despre așezământul monastic Mănăstirița, existent și azi, legendele spun că a fost întemeiat de Nicodim și de „Radul beg“, al cărui nume se mai distingea în vechime pe porțile altarului. În acele timpuri, zona era parte a țaratului de Vidin.

În 1369, Nicodim este chemat în Țara Românească, pentru a întemeia o mănăstire. Răspunde solicitării cu entuziasm, urmându-și viziunea. Se spune că a traversat singur Dunărea înot în zona Porților de Fier între localitățile Techia (de pe malul drept al Dunării), actual acoperită de apele unui lac de acumulare, și Urșia, zisă azi Orșova (pe malul stâng). Sau, conform unei legende, a plutit pe rasa călugărească deasupra apei!

Cneazul Lazăr al Serbiei a făcut unele donații prin 1380–1382 lui Nicodim, pentru mănăstirile Vodița și Tismana, pe care le-au ajutat în momentul zidirii zece sate românești din Serbia. Acestea erau: Trei Poduri, zis *Tri Brodi*, Hanovți, Drajevți, *Crușevița* cu Duhovți, Isvorți, *Barici*, *Bichini*, *Ponicva* și Poporate, cele evidențiate existând și astăzi între cetatea dunăreană Golubăț și râul Pek. Dania este reînnoită de fiul

cneazului sârb, Ștefan Lazarevici, în 1406, și mai apoi de către Sigismund de Luxemburg al Ungariei, în 1428. Însă în cel din urmă caz, regele întărește alte cinci sate (în loc de zece), aflate mai la apus, din cauză că pierduse în fața expansiunii otomane controlul asupra zonei cetății Golubăț.

Conform viziunii sale, imediat ce ajunge în Țara Românească, Nicodim începe demersurile pentru întemeierea unei mănăstiri. Este sprijinit de domnitorul Vlaicu Vodă (1364–1377), al cărui unchi era. În anul 1370, începe, împreună cu călugării pe care i-a raliat cauzei sale, ridicarea Mănăstirii Vodița, lângă satul Vârciorova, proces care a continuat până în 1375. Această biserică era clădită după modelul bisericii Crușevița din Serbia. Vlaicu (Vladislav) îi va dărui sate și tain de hrană din casa domnească. Vodița este o mănăstire situată pe valea râului Vodița (la aproximativ un kilometru în amonte de gura de vărsare în Dunăre), la circa 15 kilometri vest de Drobeta-Turnu Severin, județul Mehedinți. Este printre primele mănăstiri atestate documentar din Țara Românească, fiind ridicată pe cheltuiala voievodului Vladislav I (*Vlaicu Vodă*), la sugestia și prin efortul călugărului Nicodim.

Cel mai probabil a fost ridicată în perioada dintre 1369 (când Nicodim a ajuns în Țara Românească) și 1374, când este menționat pentru prima dată acest locaș de cult într-un document emis de Vladislav I: „Pentru că eu, cel întru Hristos Dumnezeu, binecredinciosul voievod Vladislav, din mila lui Dumnezeu, domn a toată Ungrovlahia, am binevoit, după îndemnul lui Dumnezeu, să ridic o mănăstire la Vodița în numele marelui și purtătorului de Dumnezeu Andonie, ascultând pe cinstitul între călugări Nicodim, de asemenea, și cu cheltuială, și cu daruri de la domnia mea, iar cu munca lui kir Nicodim și a fraților lui, am zidit și am zugrăvit“.

Ansamblul mănăstirii a fost reconstruit în 1689 de către boierul Cornea Brăiloiu, mare agă în timpul domniilor lui Șerban Cantacuzino și Constantin Brâncoveanu, așa cum reiese dintr-un document din 15 iunie 1689.

În urma războiului austro-turc încheiat cu Pacea de la Passarowitz din anul 1718, Mănăstirea Vodița a suferit mari distrugereri și a intrat într-o perioadă de decădere. În secolul al XIX-lea, clădirile fostei mănăstiri erau deja în ruină.

La propunerea fundației „Societatea Vodița“, constituită în 1990, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat în ianuarie 1991 reînființarea Mănăstirii Vodița. În perioada 1991–1995, s-a construit un impunător corp de chilii, în care se află și stăreția și trapeza mănăstirii. Noua biserică, din lemn, a fost sfințită la 29 iulie 2001 de către ÎPS Teofan, mitropolitul Olteniei.

Sub protecția Doamnei Clara (de religie catolică), a doua soție a lui Nicolae Alexandru și mama vitregă a lui Vlaicu Vodă, acționau misionari papali. Ajutat de sfaturile Cuviosului Nicodim, Vlaicu Vodă va reuși să blocheze planurile acestora. În acest scop, ei hotărâsc întărirea frontierei religioase prin înființarea mănăstirilor ortodoxe. Coordonarea înființării acestora nu se putea face de la Mănăstirea Vodița, al cărei amplasament nu era potrivit pentru acoperirea necesităților comunității ortodoxe. În plus, unii istorici sunt de părere că la începutul domniei lui Radu I Banatul de Severin (cu tot cu Mănăstirea Vodița, deci) se afla în mâinile ungarilor. În documentele lui Dan I și cele timpurii semnate de Mircea cel Bătrân este pomenită doar Tismana, iar din vechile ei danii de la Vladislav Vlaicu lipsesc „gălețile de grâu de la satul lui Costea“. Acestea vor reapărea după ce Mircea își extinde controlul asupra Banatului de Severin.

Așadar, Nicodim începe să caute un loc pentru a întemeia o nouă mănăstire. În acest scop, vizitează Oltenia subcarpatică, căutările sale ducând la inițierea ridicării mai multor mănăstiri și biserici, cum au fost mănăstirile de la Gura Motrului și Vișina (la Gura Sadului), bisericile de la Coșuștea, Jidoștița și cea de pe malul râului Topolnița și schitul de pe Valea Aninoasei.

Plecând din Aninoasa, Nicodim ajunge la Gropșani (astăzi Vânăta), lângă ceea ce astăzi se cheamă Tismana. Mergând pe valea apei în sus,

ajunge la o mică cascadă ce izvorăște dintr-o peșteră, unde constată că ar fi un loc tocmai bun pentru înființarea unei mănăstiri. Legenda spune că sfântul a fost adus aici de un vis, iar când a ajuns pe locul viitoarei mănăstiri, din peșteră a ieșit un balaur pe care a reușit să-l răpună numai după ce i-a arătat crucea sa de plumb. Se întoarce la Mănăstirea Vodița, unde lasă în locul său ca stareț (abate) pe ieromonahul Agaton, iar el, împreună cu ucenicii săi, se duce la Tismana și, în 1377, începe construcția bisericii din zid, sfințită în 1378. În paralel cu construcția, se ocupă de organizarea vieții monahale, conform regulilor însușite la Muntele Athos. Mănăstirea înființată de el avea rang de arhimandrie, Nicodim fiind deja arhimandrit, și era „Mare Lavră“.

De-a lungul timpului, Mănăstirea Tismana s-a bucurat de sprijinul domnitorilor Radu I (1377–1383), Dan I (1383–1386) și Mircea cel Bătrân (1386–1418), al căror consilier a fost Cuviosul Nicodim.

Mănăstirea Tismana este cel mai vechi așezământ monahal încă în funcțiune din Țara Românească. Construită tot prin râvna cuviosului Nicodim, sora ei, Mănăstirea Vodița, a fost distrusă la puțin timp după construire (mai apoi s-a construit Vodița 2, unde Nicodim a revenit de la Tismana), singura citadelă a ortodoxiei noastre rămânând, timp de peste șase veacuri, Mănăstirea Tismana. Deoarece cu Vladislav I (Vlaicu Vodă, 1364–1377) începe pomelnicul mănăstirii, fratele lui Vlaicu, Radu I Vodă, asociat la domnie din 1372, fiind al doilea în pomelnic, istoricul Alexandru Ștefulescu susținea că la începutul domniei lui Vlaicu Vodă, între anii 1364–1366, s-au construit mai întâi biserici din lemn și s-au făcut danii prin hrisov. „Tot ceea ce se făcea danie Mănăstirii Vodița s-a dat și Tismanei“, afirma istoricul, „amândouă mănăstirile fiind sub conducerea unuia și aceluiași stareț, Nicodim“. Abia după aceea a început construcția Vodiței din zid, iar, sub Radu I Vodă, cea a bisericii din zid a Tismanei.

Mănăstirea Tismana este așezată pe un vârf de stâncă, pe muntele Stârmina, înconjurată de culmi împădurite și stâncoase, lângă gura Peșterii Sfântului Nicodim și de sub ale cărei ziduri izvorăște apa, rostogolindu-se în cascadă, cu o cădere de circa 40 m în râul Tismana. Celebrul

călător, diaconul Paul de Alep, împreună cu patriarhul Macarie al Antiohiei, a vizitat Mănăstirea Tismana în iulie 1657 și menționează în cartea sa, scrisă în limba arabă, *Note de călătorie*, printre altele: „În adevăr, ea nu mai are seamăn nici în această țară, nici în alta, prin frumusețea locului și a așezării, prin mulțimea apelor sale și întărirea pe care o are, ajutată și de ocrotirea zidurilor sale înconjurătoare“.

Ctitorul mănăstirii este întru totul Cuviosul Nicodim cel Sfințit de la Tismana (1310–1406) – lui îi aparține alegerea a arhitecturii și a decorațiunilor acesteia. Construcția din zid a fost realizată cu sprijinul material al domnitorilor Basarabi: Radu I (1377–1383) și fiii acestuia, Dan I (1383–1386) și Mircea cel Bătrân (1386–1418).

Cuviosul Nicodim a înființat la Tismana prima școală din țară de caligrafi și copiști de cărți bisericești în diverse limbi. Tot aici a funcționat prima școală de călugări învățați dintre care se recrutau viitorii episcopi, mitropoliți, dieci pentru cancelariile domnești și boierești. Aici s-au păstrat cele mai vechi documente începând cu secolul al XIV-lea care au pus bazele istoriografiei românești. Obiecte foarte valoroase au fost duse în Primul Război Mondial la Moscova spre păstrare, prea puține fiind recuperate ulterior.

În anul 1406, a avut loc la Mănăstirea Tismana întâlnirea lui Mircea cel Bătrân cu regele austro-ungar Sigismund de Luxemburg în încercarea unei alianțe împotriva turcilor, prezent fiind și Cuviosul Nicodim. În 1458, mănăstirea l-a găzduit pe Vlad Țepeș și tot aici s-a ascuns Neagoe Basarab de teama lui Mihnea cel Rău. Ulterior, a fost distrusă de un incendiu și rezidită în 1542.

La 12 mai 1818, Ioan Gheorghe Caragea a orânduit spre paza mănăstirii 26 panduri. Mănăstirea Tismana a fost locul de unde Tudor Vladimirescu a organizat revolta sa antifanariotă. Aici, el a lansat Proclamația de la Padeș din 22 ianuarie. Tot Tudor Vladimirescu a întărit garnizoana mănăstirii.

La Tismana, picturi murale cu o valoare artistică deosebită, executate de Dobromir cel Tânăr din Târgoviște, în 1564, împodobesc pronaosul;

din 1732, executate de echipa Grigorie Ranite, în naos, repictată în frescă de Dumitru Diaconu, în 1766. Dacă aici s-a nevoit și înduhovnicit Cuviosul Nicodim de la Tismana (1406), de neam valah sud-dunărean, actuala biserică este o construcție mult schimbată din anul 1855, clădită în stil romanic, cu elemente de decorație neogotică, de către de arhitectul român de origine sileziană Carol Benesch.

Împreună cu el, Cuviosul Nicodim aduse un grup de călugări organizați în viață de obște și trăitori în rugăciunea inimii: *Doamne Isuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul*. Locul de rugăciune isihastă, priveghere și odihnă al Cuviosului, a fost în grota aflată pe stânca de lângă mănăstire.

La Mănăstirea Tismana, Cuviosul Nicodim a întemeiat o vestită școală de caligrafie cu copiiști de cărți bisericești în diverse limbi. El însuși în anul 1405 a caligrafiat și miniat un Tetravanghel pe pergament pe care l-a ferecat cu coperte de argint aurit, măiestrit lucrate, o capodoperă a epocii. Este cea mai veche carte datată din Țara Românească cu cea mai veche ferecătură și se află la Muzeul Național de Istorie din București. Cuviosul Nicodim s-a mutat la cele veșnice la 26 decembrie 1406 și a fost îngropat în mormântul din pridvorul bisericii, pe care și l-a săpat dinainte. Acum, o candelă neadormită veghează acest loc unde i s-au odihnit sfințele moaște.

Tezaurul Mănăstirii Tismana a fost deosebit de mare, dar stricăciunile aduse mănăstirii de veacuri a făcut să se piardă. O parte dintre obiectele de valoare păstrate se găsesc la Muzeul de Artă al României. Muzeul Mănăstirii are o bogată colecție de picturi murale (provenite din pronaos, pictura din 1766), icoane vechi pe lemn, obiecte de cult, cărți vechi, veșminte, ușile vechi ale bisericii (1782) și altele. În biserică se găsește o raclă de argint, executată de artistul plastic Gheorghe Stoica din București în 1980, care conține trei părțile de Sfinte Moaște: de la Sfântul Nicodim – degetul arătător de la mâna dreaptă și crucea de plumb ce o purta la gât – de la Sfântul Ignatie Teoforul și Sfântul Ioan Gură de Aur.

Biserica Mănăstirii Tismana își etalează statutul de monument de artă prin tot ceea ce reprezintă și există în ea: catapeteasma din stejar executată în 1766 în stil post-brâncovenesc cu ornamente florale, suflată în aur, cu icoanele împărătești (1844); iconostasul mic sculptat în lemn de tei, aurit, executat de Ghenadie monahul (1741-1742); stranele (tetrapodele) sculptate de călugări în anul 1731 și 1735; policandrul mare din alamă lustruită din secolul al XIX-lea; toaca metalică de forma vulturului bicefal – stema domnitorilor Basarabi, deosebit de valoroasă, dar și multe altele.

Poetul George Coșbuc a dăruit pentru paraclisul ctitorit de Matei Basarab două vitralii, în 1916, deosebit de frumoase, în memoria fiului său Alexandru, iar G. Sfetea, un alt vitraliu pentru mama lui Maria, aflate acum în muzeul mănăstirii.

Un fapt extraordinar s-a petrecut aici în anul 1944. Tezaurul Bancii Naționale a României a fost ascuns la Mănăstirea Tismana spre sfârșitul celui de Al Doilea Război Mondial. Încă din luna iulie 1944, guvernatorul BNR (Banca Națională a României) luase măsuri ca să se transporte și să se depoziteze aurul BNR la Mănăstirea Tismana, datorită contraofensivei sovietice care ajunsese în Basarabia, teritoriu românesc. Mai întâi, a fost ascuns într-una din pivnițele din subsol. Considerându-se acesta totuși loc nesigur, s-a amenajat un spațiu în Peștera Mănăstirii, în ciuda evenimentelor de după 23 august 1944, când sovieticii instituiseră o supraveghere cruntă asupra întregii țări. În zilele de 14-16 septembrie 1944, acțiunea se terminase în cel mai mare secret, iar în grota a doua au fost depozitate:

- Monede: 1 641 casete în greutate brută de 82 742,560 kg, din care 67 575,60258 kg aur;
- Lingouri tip internațional: 1 372 casete în greutate brută de 73 495,575 kg, din care 67 761,31306 kg aur;
- Lingouri tip standard: 1 022 casete în greutate brută de 56 007,170 kg, din care 54 337,07480 kg aur.

A rezultat un total general absolut impresionant de 4 035 casete în greutate brută de 212 245,305 kg, din care 189 673,99044 kg aur.

Pe lângă depozitul BNR, mai fuseseră ascunse și 51 casete de aur polonez, în greutate brută de 3 057,450 kg. Era o parte din aurul pe care polonezii (cu care ne învecinam) ni-l lăsaseră în păstrare, înainte de invadarea lor, în 1939, de către nemți. Cealaltă parte a tezaurului polonez fusese transportată direct în străinătate via Constanța – România.

...O cutumă veche atribuia sintagma „Sfânta Mănăstire“ Tismanei, fiind o recunoaștere a faptului că mănăstirea a fost construită de un sfânt, Sfântul Nicodim de la Tismana, deși oficial nu fusese canonizat. Ulterior, sintagma fiind folosită și la mănăstiri neavând ctitori sfinți canonizați, pentru a sublinia importanța vechilor mănăstiri, Tismana, Cozia și altele, s-a folosit sintagma „Mănăstire Voievodală“. Considerat *de facto* sfânt încă din timpul vieții, iar în decursul secolelor întregul cler numindu-l Sfântul Nicodim de la Tismana, în anul 1955, Biserica Ortodoxă Română, fiind mitropolit al Olteniei Firmilian Marin, l-a canonizat *de jure*, stabilind și ziua hramului: 26 decembrie.

Nicodim a avut calități de bun cărturar, isihast și teolog. A corespondat cu mai mulți teologi, iar din această corespondență s-au păstrat două scrisori cu patriarhul Eftimie al Târnovei, în chestiuni dogmatice.

În ultimii ani ai vieții, între 1399-1405, s-a mutat la Mănăstirea Prislop, unde între anii 1404-1405 a caligrafiat și miniat un Tetraevanghel pe pergament pe care l-a ferecat cu coperte de argint aurit, măiestrit lucrate, considerat o capodoperă a epocii. Este cea mai veche carte dată din Țara Românească, cu cea mai veche ferecătură și se află la Muzeul Național de Istorie din București. Datarea este pe spatele ultimei pagini, al cărui text în interpretarea Mitropolitului Tit Simedrea este: „Această Sfântă Evanghelie a scris-o popa Nicodim în Țara Ungurească în anul al șaselea al acestei goane după isihie. Socotim de la facerea lumii anul 6913 (1405)“.

Nu se cunosc prea bine începuturile acestei mănăstiri. Deoarece era amplasată pe pământuri care ținuseră de nobilii români din Ciula, se poate presupune că ei au fost ctitorii laici ai locașului. Nu se poate vorbi, cu niciun fel de date evidente, despre vreo sihăstrie din secolele

XIII-XIV. Lui Nicodim, tradiția i-a pus în seamă un lung șir de alte mănăstiri care, în fapt, au fost întemeiate ulterior. Presupusa ctitoră Zamfira a acționat sigur la o mănăstire preexistentă, pentru că ea, ca femeie, nu avea drept la ctitorire de mănăstire de bărbați. Îngrijorată de salvarea sufletului ei, după a patra căsătorie cu nobili transilvăni care nu erau de religie ortodoxă, ea a înzestrat lăcașul cu odoare scumpe și moaște. Dintre ele, pe cât se pare, doar o icoană a ajuns până astăzi. Piatra funerară a Zamfirei, sfărâmată în mai multe bucăți, se găsește la Prislop. Ea conținea inscripții latine și chirilice. Doi egumeni, Ioan și Teofil, sunt pomeniți în documente. Nu se cunoaște absolut nimic despre rolul lor în administrarea mănăstirii.

În prima jumătate a secolului al XVII-lea, s-a nevoit în jurul Mănăstirii Prislop un sihastru sfânt, anume Ioan, de loc din satul vecin Silvașul de Sus. Acest cuvios, luând din tinerețe jugul lui Hristos și dorind să urmeze nevoinței Sfântului Nicodim de la Tismana, s-a făcut călugăr în Mănăstirea Prislop. Apoi, săpându-și peștera într-o stâncă sub munte, asemenea altor sihaștri, s-a nevoit acolo singur până la moarte cu grele și neștiute osteneți. Cuviosul Ioan Sihastrul, bineplăcând lui Dumnezeu și umplându-se de darul Duhului Sfânt, s-a săvârșit în acea peșteră în ultimele decenii ale secolului al XVII-lea, proslăvindu-se după moarte ca făcător de minuni. Moaștele Sfântului Ioan de la Prislop au fost duse la o mănăstire din Țara Românească, probabil chiar la Tismana.

În 1948, starețul mănăstirii devine părintele Arsenie Boca, iar după ce sălașul s-a transformat în mănăstire de maici, a rămas ca duhovnic, până în 1959, când comuniștii au risipit obștea și lui Arsenie Boca i-au stabilit domiciliu forțat la București.

Istoria a consemnat multe dintre lucrările minunate ale Cuviosului părinte de la Tismana, Vodița și Prislop. Sunt considerate minuni ale Sfântului Nicodim mai multe miracole înfăptuite de acesta:

- Viziunile pe care le-a avut privind înființarea mănăstirilor, începând cu cea avută pe când era egumen la Athos;